

Beste mensen,

Het is voor de meesten onder ons een goede gewoonte geworden om een kruisteken te maken 'in de naam van de Vader, de Zoon en de Geest'.

Wekelijks, misschien zelfs meerdere keren per dag, betekenen wij ons bestaan met dit teken.

Het zegt ons, al dan niet bewust, dat wij ons door deze drie gedragen weten.

Door de Vader dus, door de Zoon en door de Geest.

Zo eenvoudig kan het zijn, terwijl "het feest van de Heilige Drievuldigheid" heel wat zwaarder klinkt.

We moeten het onszelf niet moeilijker maken dat het is.

Theologische vraagstukken helpen ons niet verder.

Maar wel de vraag: wat betekent deze drieslag voor mijn leven?

Ik zou dit feest van Drie-eenheid vandaag ook anders durven formuleren:

De Drie-eenheid van mezelf, de andere mens en dé Ander, die ik God mag noemen.

En naargelang de fases in het leven, of zelfs per uur of per moment van de dag, wordt de volgorde anders:

soms komt God op de eerste plaats,

soms de andere mens (en mag ik in die andere mens dan ook niet God herkennen)

en andere keren mag ik eerst aan mezelf denken, mijn eigen leven rust en voeding geven om daarna de drieslag weer eens om te keren.

Alhoewel, als ik het zo bedenk:

deze opsplitsing is ook niet zo gelukkig: in het concrete leven lopen deze drie veel meer parallel aan elkaar of nog beter: IN elkaar.

Om de woorden van Johannes te gebruiken:

"Niemand heeft God gezien, maar als wij elkaar liefhebben

(en dan zeg ik er tussen haakjes bij, dat kan niet zonder dat we onszelf graag zien),

als wij elkaar dus liefhebben woont God in ons

en is zijn liefde in ons volmaakt geworden..

Onze menselijke liefde is een afstraling van Gods liefde."

Als wij ons leven op deze drieslag bouwen, dan mogen we ook vertrouwen

dat zowel ons verleden, ons leven vandaag, maar ook onze toekomst

een stevig fundament heeft.

En zo komen we vanzelf bij nog een drie-eenheid,

waarnaar ook in de lezingen vandaag wordt verwezen, zowel door Mozes als Jezus.

Als we kijken naar het verleden, kunnen we er veel van leren
Kijkend naar ons verleden, persoonlijk of dat van de ruime mensheid,
kunnen we vaak momenten herkennen waarin we Gods aanwezigheid opsporen.
Ik merk bv dat wanneer mensen gestorven zijn,
niet alleen het beste van die mens naar boven wordt gehaald,
maar ook dat we een duidelijker beeld krijgen van hoe God herkenbaar wordt
in het leven van die persoon,
dat we als het ware met nieuwe ogen zien hoe Gods liefde door die andere werkte
en nog steeds werkt.

Achteraf krijgen we immers vaak een ander licht op het gebeuren, op wie de ander ten
diepste wel is...
en dat helpt ons in hetgeen ons vandaag te doen staat.
Dan zult Gij met uw kinderen gelukkig zijn, voorspelt Mozes.
Ik ben met jullie, alle dagen, geeft Jezus mee.

Met andere woorden: wat is volgens mij de vraag van vandaag?
De vraag van vandaag is voor mij:
"Waar vind ik in mijn leven aanknopingspunten die mij op het spoor brengen
van die unieke God
die wij door Jezus mochten kennen als nooit tevoren,
en wiens Geest ons wil blijven bezielen?"
Wat geeft mij toekomst, maar ook wat doet de ander leven,
de ander, zijnde de andere mens, en dus ook God.

Weliswaar beseffen we dat we God nooit helemaal kunnen omvatten.
Daarom nog dit:
De juffrouw vraagt in de klas aan alle kinderen om een beeld God te tekenen.
Eén kind geeft een leeg, wit blad af.

God is niet te vatten,
we kunnen hem alleen af en toe 'proeven', 'herkennen', 'ontdekken', 'opsporen'
God dus in de wereld, in de ander, in mezelf.

Heilige Drie-eenheid...

Lieve Van Driessen
25 mei 2018